

strationsudgifter og tilskudsordninger. Vi anviser genopretning af ansvarlige orlovsordninger. Vi afskaffer CO₂-ordningen. Vi reducerer erhvervstilskuddene. Vi sparer også på flygtningeområdet, og vi sparer på ulandsbistanden. Det er temaer, der har været oppe, og alt i alt er rammen for det, vi anviser, 17 mia. kr. Det er muligt, at en uvenlig finansminister vil sige, det kun er 16 mia. kr. værd. O.k., så er det et bidrag på 16 mia. kr., vi trods alt kommer med til forhandlingerne.

Hr. Jes Lunde afslører blot en forskel i opfattelsen blandt socialister og liberale. Vi tror på, at der ikke er grænser for antallet af arbejdspladser. Vi skaber selv grænserne. For os er det ikke en størrelse, der er givet af en guddommelig kraft eller af en partipolitisk opfattelse. Det er noget, vi selv har ansvaret for med de erhvervs-vilkår, vi tilbyder.

Problemet i den finansieringsform af orlovsordninger, som hr. Jes Lunde er tilhænger af, er, at man reducerer væksten i produktionen. Vi bliver fattigere alle sammen. Vi ønsker at få folk i arbejde, så vi får en større produktion og et større indtægtsgrundlag også for det offentlige til at afholde sociale udgifter. Så vi har en filosofi om at få folk i arbejde gennem vækst og ikke gennem stagnation eller reduktion i antallet af mulige arbejdspladser.

Til hr. Peter Duetoft om omfordeling: Der er sandheden jo, at man kan omfordele ikke blot mellem de offentlige kasser, men også mellem offentlige kasser og den private borgers egen kasse. For det kan jo være, det også hører til livskvalitet, at den private borger selv fik lov at beholde lidt mere af sin egen indkomst og selv kunne vælge sit forbrug, så det ikke nødvendigvis var politikerne, der skulle bestemme forbrugsmønstret. Det kunne jo være, at man dér havde en større grad af tilfredshed ved, at man selv havde retten til at vælge og indrette sit liv, som man selv ønsker det.

Hr. Frank Aaen spørger, hvor mange flere der ville komme i arbejde ved lempelser over for erhvervslivet. Mit svar vil være: Gå dog ud og spørg erhvervsvirksomhederne! Gå dog ud og spørg dem, hvad der betyder noget! For jeg føler ikke det store behov for at forsøge at omvende hr. Frank Aaen, det vil jeg gerne sige, for det er en af mine rigtige glæder i politik stadig at erfare, at jeg er vildt uenig med kommunister. Jeg ville blive overordentlig bekymret, hvis jeg pludselig skulle opleve, at jeg var enig med en kommunist, overordentlig bekymret. Så derfor

siger jeg: Jeg glæder mig også over i en sådan debat, at der er klare forskelle. Så føler jeg, der er en mening med det, man gør i politik, så længe der er så stor forskel på det, kommunister mener, og det, liberale mener.

Til fru Pia Gjellerup om finanloverne og underskuddenes størrelse, altså den sidste finanslov, som den gamle regering havde ansvaret for, og finanslovsforslaget for 1995, hvor forslaget oprindeligt var på 35 mia. kr.: Det politiske problem, vi havde, var jo ikke at overbevise Folketingets partier – vi var jo i mindretal – om, at man skulle bruge flere penge. Nej, vores politiske problem dengang var det samme som nu: at forsøge at få ansvarlighed for det beløb, som regeringen og staten agter at bruge i forbindelse med næste års finanslov. Det var præcis det samme problem, vi havde gennem 10 år, som vi også har nu, nemlig at forsøge at hindre, at socialdemokratiske politiske opfattelser gør for megen skade, fordi de går ud på, at det er gratis at bruge skatteborgernes penge, blot det går over de offentlige kasser.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Efter hr. Thor Pedersens indlæg om, hvad forskellen er på liberalister og socialister, vil jeg gerne stille hr. Thor Pedersen et spørgsmål, som måske er lidt usædvanligt eller i hvert fald bliver stillet for sjældent herinde: Hvad er meningen med livet? Er meningen, at vi skal have en øget materiel vækst? Er det virkelig den højeste mening? Er det vigtigste i årene fremover, at vi kommer højere op i materielt privat forbrug?

Det mener vi ikke i SF. Vi mener, at den materielle levestandard i Danmark generelt set er meget, meget høj, og vi kan ikke forlange nogen udvidelse i den, slet ikke når vi sammenligner internationalt. Der er nogle store forskelle i Danmark. Der er nogle grupper, der har brug for at få forbedret deres levevilkår. Men i Danmark set under ét kan det ikke være et øget materielt forbrug, der er den vigtigste opgave.

Tidligere kulturminister Bodil Koch sagde en gang for nogle årtier siden, at den åndelige nød i Danmark langt overstiger den materielle. Det er jeg stadig væk enig i. Og derfor tror jeg, at det at få afskaffet arbejdsløsheden, det at få en fair deling af arbejdet, så den frie tid, der er opstået i samfundet, deles ordentligt, så fritiden kommer hen til dem, der vil have den, og ikke tvangsplaceres hos nogen, der ikke vil have den, det at holde op med at ødelægge miljøet, det at sørge